

0.62-ATI
I think there has been an earthquake
I thought to write this and
out if I saw it out
kind of a clear voice

a když jste zastavil to vaše auto, tak už jsem stál a celý jsem se smál štěstím, že už jste tady, a vy jste to věděl, vím dobře, že když jste jel příliš rychle, tak najednou já jsem vám dal vzduchem povel, abyste jel pomaleji, abyste se mi nezabil, abyste se mi, pane Hrabale, těžce nezranil, protože co bych byl bez vás? když byste ležel v nemocnici, když byste byl v rakvi? Tak jsem vás, pane Hrabale, miloval, tak jsem miloval všechny ty vaše stromy a trávu a všechny ty cestičky, kterými jste chodil k potoku, když jste byl pryč, tak jsem chodil těmi cestičkami, kterými jste krácel, a já jsem krácel s vámi, a když jste se zastavil, sehnul jste se, já jsem povyskočil a vy jste mne vzal do náruče, přitisknul jste si mne pod bradu a zavřel oči a já jsem zavřel oči, a tak jsme, pane Hrabale, byli šťastní, to bylo moje všechno, ne že jste mne dával mlíčko a mořskou rybu, ale když jste mne vzal na ruku a přitisknul obličej do mého kožíšku pod bradou a já jsem byl váš a vy můj ... Pane Hrabale, proč jste neotevřel ten poštovní pytel a proč, když jste mne nechtěl, proč jste mne nenechal vklouznout do toho poštovního pytle, proč jste pro mne přichystal tak hroznou osud, že jsem tři měsíce seděl za záclonou v bytě a tesknil jen a jen po vás, aby nakonec, když už jsem nedoufal, nevěřil, když už jsem se zhroutil, proč mne přivezli nazpátek

a proč jste mne přijal už jen tělíčko bez ducha, bez lásky, protože, pane Hrabale, já už jsem vás po tom všem nemohl mít rád, už jsem vás nemiloval, protože už ze mne zůstala výčitka, nic víc než žaloba, stesk z toho, že jste mne tenkrát dal, a já jsem rád šel, protože jsem se nenadál, to jsem od vás nečekal a ani očekávat nemohl, že mne vydáte cizím lidem, že pane Hrabale, že můžete bez mne žít ... Tohle mi chodil vyčítat kocour Renda nad ránem, když jsem na sebe namotával prostěradlo, když jsem nemohl spát, když tedy je vhodná chvíle, aby přišly výčitky a žaloby přednesené korunním svědkem, Rendou. Zmáčený potem jsem ten čas, skoro celý rok, vstával, vrávoral jsem a rychle jsem na sebe natáhnul to nejnutnější a vyšel jsem do rána před rozbřeskem, procházel jsem se a byl jsem blízký toho, co mi věštila Mařenka, věštkyně, která mi tady nechala, než umřela, tašku z lýči se dvěma zelenými kruhy, věštkyně Mařenka, která mi věštila, že se oběsím na vrbě u potoka ... Ale já jsem nechtěl se věšet, já jsem chtěl být na světě, já jsem ještě chtěl něco napsat, i kdyby to byl tenhle obžalovací spis o tom, kterak jsem zradil kocoura Rendu, zrovna tak jako jeho maminku, a teď trpím výčitkami a pocitem hrozného viny, co jsem to vedl kočkám. Tyhle otázky a obrazy jsem si kladl do hlavy za těch mých potem zmáče-